

[Glistrup]

fødselsdag – med, at fremskridtspartiet fremhævede, »at den parlamentariske kontrol med udenrigspolitikken førelse bør skærpes.

Udenrigsministeriets aktiviteter påfører jo nu om dage danske skatteborgere særdeles tyngende økonomiske forpligtelser. Derudover beskæftiger man sig på internationalt plan i stedse stigende omfang med snesevis af anliggender, som i ældre tid var af rent national beskaffenhed. Ofte er folketingets reelle handlefrihed stærkt begrænset i disse sager. Folketinget kommer nemlig først ind i dem, efter at udenrigstjenesten har forhandlet dem så langt frem, at antallet af danske valgmuligheder er få. Ikke sjældent kan folketinget reelt blot sige ja til, hvad regeringen har aftalt. For at forebygge dette er forudgående parlamentarisk kontrol med udenrigspolitiske aktiviteter derfor mere og mere påtrængende.«

Og så uddyber fremskridtspartiet nærmere, hvordan man vil gennemføre det.

Året efter skriver fremskridtspartiet i markedsudvalgets beretning af 3. juni 1977, at fremskridtspartiet mener, »at udvalgets arbejdsgang på væsentlige punkter ikke er hensigtsmæssig, og at der derfor hurtigst bør iværksættes et arbejde for at forny reglerne for denne«. Det er altså det, vi nu har fået iværksat henvend 6 år senere, og så skal vi bestemt ikke forstyrre det arbejde.

Den 2. juni 1978 hed det i fremskridtspartiets bidrag til markedsudvalgets beretning bl.a.:

»I øvrigt skal fremskridtspartiet på ny understrege, at udvalgets arbejdsgang på væsentlige punkter ikke er hensigtsmæssig, og at der derfor hurtigst bør iværksættes et arbejde for at forny reglerne for denne.

Der henvises eksempelvis til, at ministermandaternes rækkevidde og deres økonomiske konsekvenser ikke bliver så præcist udformet, som de burde under hensyntagen til, at der ofte er tale om meget vidtrækkende og vigtige spørgsmål, hvor en tilslutning fra markedsudvalget faktisk i mange tilfælde låser folketingets dispositionsmuligheder fuldstændig fast ud i en uendelig fremtid, fordi ændringer i EF-aftaler vil kræve tilslutning fra mange andre EF-medlemslande – eventuelt dem alle.«

Den sidste beretning fra markedsudvalget i 1970'erne kom den 31. maj 1979, hvor det bl.a. i fremskridtspartiets bidrag hed:

»Mindretallet er stadig stærkt utilfreds med udvalgets arbejdsforhold. Især efter regeringsskiftet og det deraf foranledigede formandsskifte i udvalget er udvalgets arbejdsforhold blevet endnu ringere, end de tidligere har været.

Ministermandaternes rækkevidde og deres økonomiske konsekvenser bliver stadig ikke udformet præcist og i god tid.«

Beretningen er underskrevet på udvalgets vegne af den omtalte nye formand, hr. Ellemann-Jensen.

Og fremskridtspartiet er så fortsat i de følgende beretninger, 7. november 1980, 16. oktober 1981 og 8. oktober 1982, med at uddybe og fremhæve de synspunkter, som altså her i 1983 har fået hr. Ivar Nørgaard til at tage dette initiativ med henblik på at få afklaret mandatgivningen, og det er vi særdeles tilfredse med i fremskridtspartiet.

Selve den konkrete sag, som har ført frem til denne forespørgsel, har jo været genstand for nogen omtale i offentligheden, så er der ikke andet, man kan være enig med udenrigsministeren om – der er nu nok en hel del punkter, vi kan blive enige om – så er det i hvert fald rigtigt, når udenrigsministeren bemærker, at det er meget svært at sige noget nyt om denne sag. Normalt har fremskridtspartiet så meget sagligt at sige om de spørgsmål, der er oppe til debat, at vi aldrig må ud i de juridiske formaliteter, men vi får jo pludselig tid i dag til at snakke lidt EF-paragraffer, fordi der faktisk er sagt det, der kan siges om selve emnet.

Det er jo den ganske overvejende opfattelse i dette folketing, at artikel 113 er tænkt at gælde handelspolitik. Det at føre sanktionspolitik er lige det modsatte af at føre handelspolitik, for det går ud på, at man ikke vil handle, og derfor kan artikel 113 ikke bruges i sanktionsøjemed, i udenrigspolitisk øjemed. Jeg bemærkede, at den konservative gruppeformand var ret sprælsk i sin tankegang om at tilsidesætte alle lov-og-orden-synspunkter ved at sige: nå ja, men man kan vel bøje paragraffen af og til og bruge den til det modsatte af, hvad den er tænkt til. Men vi er altså noget mere lovrespektyfulde i fremskridtspartiet end det, hr. Knud Østergaard gav indtryk af.

Så er der problemet, om artikel 224 kan bringes ind i denne forbindelse, sådan som udenrigsministeren med flid har gjort det,